

Cauza C-375/23 [Meislev]¹**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

13 iunie 2023

Instanța de trimitere:

Højesteret (Danemarca)

Data deciziei de trimitere:

6 iunie 2023

Apelant:

EN

Intimată:

Udlændingenævnet

Obiectul procedurii principale

Procedura principală privește aspectul dacă refuzul acordării unui permis de ședere permanentă pe care Udlændingenævnet (Comisia de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație, Danemarca) l-a notificat apelantului, EN, la 18 iulie 2018, este compatibil cu clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80. Părțile sunt de acord că, la momentul emiterii deciziei de respingere a cererii de acordare a unui permis de ședere permanentă, EN avea calitatea de lucrător turc cu reședința legală în Danemarca și că, prin urmare, putea beneficia de drepturi autonome în temeiul clauzei de standstill.

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Højesteret (Curtea Supremă, Danemarca) a decis, în temeiul articolului 267 TFUE, să prezinte Curții de Justiție a Uniunii Europene o cerere de decizie

¹ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

preliminară cu privire la interpretarea clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80.

Prima întrebare adresată în prezenta cauză este dacă înăsprirea condițiilor în care un lucrător turc poate obține un permis de ședere permanentă într-un stat membru constituie o nouă restricție care intră sub incidența clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80. În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, se ridică problema dacă condițiile mai stricte privind durata perioadei anterioare în care un lucrător trebuie să fi avut reședința și să fi lucrat în mod legal în statul membru (cu alte cuvinte, condiții temporale mai stricte) pot fi considerate justificate de un motiv imperativ de interes general și proporționale, cu alte cuvinte, dacă aceste condiții sunt de natură să garanteze realizarea obiectivului urmărit și nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia.

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile de drept național care stabilesc condițiile de obținere a unui permis de ședere permanentă într-un stat membru intră în domeniul de aplicare al clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin Acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963?

2. În cazul unui răspuns afirmativ, înăsprirea condițiilor temporale pentru obținerea unui permis de ședere permanentă într-un stat membru (cu alte cuvinte, înăsprirea cerințelor minime stabilite în ceea ce privește durata șederii anterioare și a încadrării în muncă a străinului în statul membru) poate fi considerată adecvată pentru facilitarea integrării reușite a resortisanților țărilor terțe?

Dispozițiile dreptului Uniunii invocate

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, articolul 45 alineatul (3) litera (d)

Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (Text cu relevanță pentru SEE), articolele 16 și 28

Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, anexată la Acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie

1963, la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte (Decizia nr. 1/80) (JO), articolele 6 și 13

Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 de încheiere a Acordului de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia (JO 1964, p. 217/3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10)

Hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene:

Hotărârea din 22 decembrie 2022, X (C-279/21, EU:C:2022:1019, punctele 30-46)

Hotărârea din 10 iulie 2019, A (C-89/18, EU:C:2019:580, punctele 31-34, 39, 40 și 45-47)

Hotărârea din 9 decembrie 2010, Toprak și Oguz (C-300/09 și C-301/09, EU:C:2010:756, punctul 44)

Hotărârea din 6 iunie 1995, Bozkurt (C-434/93, EU:C:1995:168, punctele 19-20 și 40)

Hotărârea din 8 decembrie 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, punctele 66 și 68-69)

Hotărârea din 7 octombrie 2010, Lassal (C-162/09, EU:C:2010:592, punctele 32 și 37)

Hotărârea din 10 iulie 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066, punctele 38-39)

Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, punctele 51, 52, 56 și 66-67)

Hotărârea din 29 martie 2017, Tekdemir (C-652/15, EU:C:2017:239, punctul 53)

Hotărârea din 7 august 2018, Yön (C-123/17, EU:C:2018:632, punctul 72)

Hotărârea din 2 septembrie 2021, B (C-379/20, EU:C:2021:660, punctele 19-35)

Hotărârea din 16 ianuarie 2014, Onuekwere (C-378/12, ECLI:EU:C:2014:13, punctele 24 și 25)

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

Hotărârea din 23 iunie 2008, cauza 1639/03, Maslov împotriva Austriei

Dispozițiile naționale invocate

Condițiile de obținere a unui permis de ședere permanentă în vigoare la 1 decembrie 1980, data intrării în vigoare în Danemarca a clauzei de standstill

prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80, au fost stabilite prin bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980 (Decretul nr. 196 din 23 mai 1980), adoptat în temeiul udlændingelov (Legea daneză privind străinii) în vigoare la acea dată [a se vedea lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973 (Legea consolidată nr. 344 din 22 iunie 1973)].

Decizia atacată de respingere a cererii de acordare a unui permis de ședere permanentă a fost adoptată în temeiul articolului 11 alineatele (3)-(5) din Legea privind străinii, în versiunea în vigoare la momentul adoptării deciziei, în lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016 (Legea consolidată nr. 412 din 9 mai 2016), cu modificările ulterioare.

Articolul 11 alineatele (3)-(5) și (16) din Legea privind străinii din **2016** prevede condițiile în care poate fi acordat un permis de ședere permanentă, inclusiv condiția ca un străin să fi locuit în mod legal în țară timp de cel puțin 6 ani (alineatul 3) sau timp de cel puțin 4 ani (alineatul 5). Pe lângă șederea legală timp de cel puțin 6 ani, toți străinii trebuie să îndeplinească două dintre cele patru condiții suplimentare de integrare pentru a obține un permis de ședere permanentă. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile de bază și toate cele patru condiții suplimentare de integrare, un străin poate obține un permis de ședere permanentă după numai 4 ani.

Din lucrările pregătitoare privind articolul 11, care a fost introdus prin lov nr. 572 af 31. maj 2010 (Legea nr. 572 din 31 mai **2010**) și prin care au fost modificate normele privind acordarea permiselor de ședere permanentă, reiese că această modificare urmărea să asigure existența unei legături clare între normele Legii privind străinii referitoare la permisele de ședere permanentă și integrarea străinilor.

În ceea ce privește dispozițiile referitoare la permisele de ședere permanentă, din propunerea legislativă de modificare ulterioară a articolului 11 din Legea privind străinii, pusă în aplicare prin lov nr. 572 af 18. juni 2012 (Legea nr. 572 din 18 iunie **2012**), reiese, printre altele, că scopul principal al normelor privind acordarea permiselor de ședere permanentă trebuie să fie stimularea și asigurarea unei mai bune integrări în Danemarca. Modificarea propusă [și adoptată ulterior] a însemnat că cerința privind șederea a fost modificată de la 4 ani la 5 ani de ședere și că cerința referitoare la perioada de încadrare în muncă a fost majorată de la 2 ani și jumătate de muncă cu normă întreagă din 3 ani la 3 ani de muncă cu normă întreagă din 5 ani. Scopul acestei modificări a fost de a consolida capacitatea străinului de a-și organiza procesul de integrare într-un mod mai flexibil.

În sfârșit, din propunerea legislativă de modificare a Legii privind străinii efectuată prin lov nr. 102 af 3. februar 2016 (Legea nr. 102 din 3 februarie **2016**) reiese inter alia că propunerea viza restrângerea posibilității de a obține un permis de ședere permanentă după cum urmează: condiția temporală referitoare la șederea legală ar trebui modificată la 6 ani, iar cerința privind încadrarea în muncă ar trebui să fie limitată la o cerință privind angajarea obișnuită cu normă întreagă

timp de 2 ani și jumătate în ultimii 3 ani. [Această propunere a fost adoptată.] Mai precis, condiția temporală a fost majorată la 6 ani de ședere legală, ca regulă generală, pentru toți străinii, care trebuie de asemenea să îndeplinească o serie de condiții de bază mai stricte. Aceste condiții de bază se referă la cerința privind buna reputație și la cerințele referitoare la cunoașterea limbii daneze și la ocuparea unui loc de muncă. În plus, există o excepție de la regula temporală generală privind șederea legală timp de 6 ani, astfel încât străinii care au demonstrat o capacitate și o dorință deosebită de a se integra în societatea daneză pot obține un permis de ședere permanentă după cel puțin 4 ani de ședere legală în Danemarca. Trebuie să se considere că un cetățean străin a demonstrat o capacitate și o dorință deosebită de a se integra în societatea daneză dacă, pe lângă îndeplinirea condițiilor de bază, îndeplinește toate cele patru condiții suplimentare de integrare. Condițiile suplimentare se referă la criteriile referitoare la integrarea sub forma participării civice, la un grad mai ridicat de implicare pe piața muncii, la un venit anual impozabil de o anumită valoare și la o foarte bună cunoaștere a limbii daneze. Condițiile sunt de rang egal și, prin urmare, este la latitudinea fiecărui resortisant străin să decidă pe care dintre cele patru condiții poate demonstra că le-a îndeplinit.

În ansamblu, propunerea legislativă din 2016 (a se vedea observațiile generale, punctele 1.2 și 1.3) era justificată de numărul mare de refugiați care au ajuns în Europa în perioada respectivă și conținea o serie de propuneri de înăsprire specifică a condițiilor în domeniul azilului și al imigrației.

Numai condițiile mai restrictive, în temeiul Legii din 2016 privind durata perioadei anterioare în care lucrătorul trebuie să se fi aflat în situație legală de ședere și de încadrare în muncă, sunt relevante pentru prezenta cauză, iar nu celelalte condiții prevăzute la articolul 11.

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 EN s-a născut în Turcia și este cetățean turc. La 24 mai 2013, i s-a acordat un permis de ședere în Danemarca pe baza căsătoriei sale cu un cetățean danez care locuiește în Danemarca. La 27 martie 2017, EN a introdus la Udlændingestyrelsen (Oficiul pentru Migrație, Danemarca) o cerere de permis de ședere permanentă în Danemarca. La momentul respectiv, EN avea statutul de lucrător în Danemarca și intra sub incidența Acordului de asociere, inclusiv a Deciziei nr. 1/80.
- 2 La 10 noiembrie 2017, Oficiul pentru Migrație a refuzat să îi acorde lui EN unui permis de ședere permanentă în Danemarca pentru motivul că nu îndeplinea condiția prevăzută la articolul 11 potrivit căreia trebuia să fi locuit în mod legal și continuu în Danemarca timp de cel puțin 6 ani. Oficiul pentru Migrație a considerat de asemenea, printre altele, că el nu îndeplinea condițiile speciale pentru obținerea unui permis de ședere permanentă după numai 4 ani de ședere legală în Danemarca.

- 3 La 14 noiembrie 2017, EN a contestat decizia Oficiului pentru Migrație în fața Udlændingenævnet (Comisia de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație, Danemarca), intimata în prezenta cauză. În susținerea contestației formulate, EN a arătat, printre altele, că, în calitate de lucrător turc aflat în situație de ședere legală în Danemarca, este protejat împotriva unei înrăutățiri a situației sale juridice în raport cu normele în vigoare la 1 decembrie 1980.
- 4 La 18 iulie 2018, Comisia de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație a confirmat decizia din 10 noiembrie 2017 a Oficiului pentru Migrație, precizând, printre altele, că, pentru a obține un permis de ședere permanentă, EN trebuia să îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 11 alineatul (3) punctul 1 (ședere legală timp de 6 ani) și la articolul 11 alineatul (3) punctul 8 (angajare obișnuită cu normă întreagă timp de 2 ani și jumătate din ultimii 3 ani) din Legea privind străinii (astfel cum a fost modificată în 2016), condiții pe care nu le îndeplinea.
- 5 Părțile sunt de acord că condițiile privind șederea și încadrarea în muncă în perioada anterioară, prevăzute la articolul 11 alineatele (3) punctele 1 și 8 din Legea privind străinii, în versiunea din Legea consolidată nr. 412 din 9 mai 2016, cu modificările ulterioare, în vigoare la data deciziei, sunt mai aspre decât condițiile de obținere a unui permis de ședere permanentă în vigoare la 1 decembrie 1980, când a intrat în vigoare în Danemarca clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80.
- 6 La 15 octombrie 2018, EN a introdus o acțiune la Københavns Byret (Tribunalul Municipal din Copenhaga, Danemarca), solicitând anularea deciziei Comisiei de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație, iar cauza a fost trimisă Østre Landsret (Curtea de Apel a Regiunii de Est, Danemarca) spre examinare în primă instanță. La 2 februarie 2022, Curtea de Apel a Regiunii de Est din Danemarca s-a pronunțat în cauză, admitând cererea de respingere a acțiunii formulată de Comisia de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație. La 1 martie 2022, EN a declarat apel la Curtea Supremă împotriva hotărârii Curții de Apel a Regiunii de Est din Danemarca, solicitând anularea deciziei din 18 iulie 2018 a Comisiei de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație și trimiterea cauzei spre rejudecare.
- 7 Prin decizia Oficiului pentru Migrație din 15 octombrie 2020, permisul de ședere al lui EN a fost prelungit până la 15 octombrie 2026. Decizia precizează că permisul de ședere îi conferă acestuia dreptul de a lucra și de a studia în Danemarca și este condiționat de deținerea unui pașaport valabil.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 8 EN susține că înăsprirea condițiilor temporale pentru obținerea unui permis de ședere permanentă în Danemarca constituie o nouă restricție privind libera circulație a lucrătorilor care intră în domeniul de aplicare al clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80. Trebuie să se considere că noile condiții de acordare a unui drept de ședere permanentă intră în domeniul de

aplicare material al clauzei de standstill, fie și numai pentru că articolul 45 alineatul (3) litera (d) TFUE și dispozițiile corespunzătoare anterioare din tratat care erau în vigoare la momentul aderării Danemarcei la Comunitățile Europene prevăd în mod expres că libera circulație a lucrătorilor include dreptul de a rămâne într-un stat membru, în condiții bine stabilite, după ce au fost încadrați în muncă în acest stat. Lucrătorii turci nu pot beneficia de o situație juridică în temeiul clauzei de standstill de care nu beneficiau deja la data intrării în vigoare a clauzei de standstill sau pe care au dobândit-o ulterior [în conformitate cu alte norme]. Prin urmare, lucrătorii turci nu se pot prevala de dreptul de a rămâne într-un stat membru după încheierea vieții lor profesionale pe baza actelor de punere în aplicare adoptate de Comisia Europeană numai în privința lucrătorilor din Uniune și/sau pentru cetățenii Uniunii. Cu toate acestea, lucrătorii turci pot beneficia de un drept de ședere permanentă într-un stat membru în temeiul clauzei de standstill coroborate cu articolul 45 alineatul (3) litera (d) TFUE și cu dispozițiile de drept național care fuseseră deja adoptate în privința nu numai a lucrătorilor din Uniune, ci și a lucrătorilor turci la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80 în statul membru în cauză.

- 9 În continuare, EN susține că înăsprirea condițiilor temporale de acordare a unui permis de ședere permanentă nu este adecvată din perspectiva îndeplinirii cerinței referitoare la un motiv imperativ de interes general, invocată de Comisia de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație, de a asigura integrarea reușită a resortisanților țărilor terțe. Condițiile temporale mai stricte pentru dreptul de ședere permanentă se aplică, prin însăși natura lor, resortisanților turci care au deja reședința legală și lucrează în mod legal în statul membru în cauză. Prin urmare, înăsprirea condițiilor temporale nu este decât o expresie a faptului că, pentru ca un lucrător turc să poată beneficia de un permis de ședere permanentă, sunt necesare „șederea pentru o perioadă și mai lungă” și „munca pentru o perioadă și mai lungă”. Pentru un lucrător turc, durata șederii și a încadrării în muncă anterioare poate servi drept măsură a gradului de integrare pe care acesta l-a atins la un moment dat. Cu toate acestea, condițiile temporale pentru obținerea unui permis de ședere permanentă nu pot servi drept mijloc de asigurare a unei integrări reușite. Dimpotrivă, un permis de ședere permanentă promovează coeziunea socială și creează un sentiment de apartenență deplină la societatea statului membru gazdă. Obiectivul promovării și al asigurării unei integrări reușite este, prin urmare, îndeplinit cel mai bine prin acordarea unui permis de ședere permanentă cât mai curând posibil.
- 10 Comisia de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație susține că limitarea posibilității de a obține un permis de ședere permanentă prin intermediul condițiilor privind șederea și încadrarea în muncă menționate mai sus nu intră sub incidența noțiunii de restricție prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80. Aceasta întrucât, în primul rând, condițiile de obținere a unui permis de ședere permanentă nu privesc condițiile de acces la încadrarea în muncă aplicabile lucrătorilor turci în sensul articolului 13 și, prin urmare, nu afectează situația acestora și, în al doilea rând, dreptul lucrătorilor turci de ședere în statul membru în temeiul Deciziei nr. 1/80 nu are decât un caracter accesoriu în raport cu

încadrarea legală în muncă și nu poate fi extins la șederea ulterioară în statul membru. În opinia Comisiei de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrație, drepturile lucrătorilor turci în temeiul Deciziei nr. 1/80 nu pot fi comparate cu dreptul la liberă circulație al cetățenilor Uniunii.

- 11 Chiar dacă îndeplinirea cerințelor privind șederea și încadrarea în muncă în vigoare la momentul respectiv ar putea fi considerată o nouă restricție prevăzută la articolul 13, cerințele sunt, în orice caz, adecvate pentru a servi interesului integrării reușite a resortisanților țărilor terțe în Danemarca. Cerințele privind șederea și încadrarea în muncă sunt adecvate pentru a servi ambelor interese, întrucât scopul acestora este de a garanta că un solicitant care solicită un permis de ședere permanentă în Danemarca trebuie, ca regulă generală, să demonstreze că este bine integrat și că acționează ca cetățean activ în societatea daneză, inclusiv prin faptul că a avut reședința legală și a fost încadrat în muncă în mod legal în Danemarca timp de mai mulți ani.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 12 Potrivit Hotărârii Curții de Justiție în cauzele conexe Toprak și Oguz (punctul 44), modificările condițiilor de acordare a permiselor de ședere intră sub incidența articolului 13 din Decizia nr. 1/80 „în măsura în care aceste modificări afectează situația lucrătorilor turci”.
- 13 În jurisprudența mai recentă, Curtea a utilizat în schimb o formulare potrivit căreia factorul decisiv este dacă o nouă măsură națională în sensul articolului 13 „ar avea ca obiect sau ca efect să supună exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul național unor condiții mai restrictive decât cele aplicabile la data la care [această decizie] a intrat în vigoare în statul membru în cauză” (în acest sens, a se vedea, printre altele, punctul 30 din Hotărârea Curții de Justiție C-279/21, X).
- 14 În plus, în special la punctele 19 și 20 din Hotărârea Bozkurt și la punctul 66 din Hotărârea Ziebell, Curtea de Justiție a statuat că principiile consacrate la articolele 39 CE-41 CE trebuie transpuse, în măsura posibilului, în cazul resortisanților turci care beneficiază de drepturi în temeiul asocierii CEE- Turcia.
- 15 Cu toate acestea, în același timp, la punctul 68 din Hotărârea Ziebell, Curtea a statuat de asemenea că o asemenea transpunere a principiilor care stau la baza libertății fundamentale de circulație în temeiul dreptului Uniunii nu se justifică decât prin obiectivul urmărit de asocierea CEE- Turcia, de a realiza treptat libera circulație a lucrătorilor, astfel cum se prevede la articolul 12 din Acordul de asociere, care confirmă că scopul care constituie fundamentul respectivei asocieri este exclusiv economic. Rezultă, în conformitate cu punctul 69 din Hotărârea Ziebell, că obiectivul mai larg de a asigura exercitarea de către cetățenii Uniunii a dreptului fundamental și individual la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, care (a se vedea în special punctele 32 și 37 din Hotărârea Curții

în cauza C-162/09, Lassal) stă la baza Directivei privind șederea, nu se aplică în cazul Deciziei nr. 1/80.

- 16 Curtea de Justiție a statuat de asemenea la punctul 40 din Hotărârea Bozkurt că, în lipsa unei dispoziții specifice care să confere lucrătorilor turci dreptul de a rămâne pe teritoriul unui stat membru după ce au lucrat acolo, dreptul de ședere al unui resortisant turc, astfel cum este garantat în mod implicit, dar necesar prin articolul 6 din Decizia nr. 1/80, drept corolar al unei încadrări în muncă legale, încetează dacă intervine incapacitatea de muncă totală și permanentă a persoanei respective.
- 17 Cu toate acestea, Curtea de Justiție nu pare să fi avut ocazia să aprecieze dacă înăsprirea condițiilor de obținere a unui permis de ședere permanentă constituie o nouă restricție care intră sub incidența clauzei de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80.
- 18 Având în vedere cele de mai sus, Curtea Supremă solicită Curții de Justiție să stabilească dacă dispozițiile de drept național precum cele în discuție în litigiul principal, care prevăd condiții noi și mai stricte pentru obținerea unui permis de ședere permanentă într-un stat membru, constituie o nouă restricție care intră în domeniul de aplicare al clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80.
- 19 În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, este relevant să se stabilească dacă restricția este justificată de un motiv imperativ de interes general, dacă este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și dacă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (a se vedea în special Hotărârea Curții în cauza C-279/21, X, punctul 35).
- 20 În ceea ce privește aspectul legat de modul în care trebuie apreciată proporționalitatea unei norme naționale care constituie o nouă restricție în contextul clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80, există o jurisprudență bogată a Curții (a se vedea în special Hotărârea Dogan, punctele 38-39, Hotărârea Genc, punctele 51-52 și 66-67, Hotărârea Tekdemir, punctul 53, Hotărârea Yön, punctul 72, Hotărârea A, C-89/18, punctele 31, 34 și 45-47, Hotărârea B, C-379/20, punctele 19-35, și, cel mai recent, Hotărârea X, C-279/21, punctele 30-39).
- 21 Curtea de Justiție a statuat astfel că integrarea reușită poate constitui un motiv imperativ de interes general în raport cu Decizia nr. 1/80 (a se vedea Hotărârea Genc, punctul 56).
- 22 Cu toate acestea, Curtea de Justiție nu a avut ocazia să aprecieze dacă condițiile temporale mai stricte pentru obținerea unui permis de ședere permanentă, și anume condițiile referitoare la durata șederii și a încadrării în muncă anterioare a unui lucrător turc în statul membru în cauză, pot fi considerate ca fiind de natură să atingă obiectivul legitim urmărit.

- 23 Pe de o parte, din cuprinsul punctului 32 din Hotărârea Lassel coroborat cu punctul 37 din aceasta rezultă că dreptul de ședere permanentă este, în același timp, atât un privilegiu care poate fi subordonat integrării efective și utilizat astfel ca recompensă pentru aceasta, cât și un mijloc de asigurare a unei integrări reușite. În mod similar, Curtea de Justiție a recunoscut ambele aspecte ale dreptului de ședere permanentă la punctele 24 și 25 din Hotărârea Onuekwere. Astfel, s-ar putea concluziona că, din moment ce acordarea unui drept de ședere permanentă în sine este calificată drept un mijloc adecvat pentru a asigura integrarea reușită a unui lucrător, o limitare temporală a posibilității de a obține șederea permanentă trebuie considerată contrară obiectivului de a asigura o integrare reușită.
- 24 Pe de altă parte, cerința de a fi avut reședința într-un stat gazdă pentru o anumită perioadă este recunoscută în general ca fiind un factor care afectează gradul de integrare a unei persoane în țara de reședință și, prin urmare, gradul de protecție de care persoana în cauză ar trebui să beneficieze împotriva pierderii dreptului de ședere și împotriva expulzării (a se vedea în special articolele 16 și 28 din Directiva privind șederea, articolul 6 din Decizia nr. 1/80, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind protecția împotriva expulzării în temeiul articolului 8 din Convenția europeană a drepturilor omului, printre altele, în Hotărârea Maslov împotriva Austriei).
- 25 Prin urmare, Curtea Supremă solicită Curții de Justiție să stabilească dacă impunerea unor condiții temporale mai stricte pentru obținerea unui permis de ședere permanentă, precum cea în discuție în prezenta cauză, poate fi considerată adecvată pentru a promova integrarea reușită a resortisanților țărilor terțe.
- 26 Jurisprudența de mai sus oferă orientări de interpretare suficiente pentru ca Curtea Supremă să poată aprecia în mod concret dacă condițiile temporale pentru obținerea unui permis de ședere permanentă în Danemarca, și anume condițiile de ședere și de încadrare în muncă, *depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului* (a se vedea recent Hotărârea Curții de Justiție în cauza C-279/21, X, punctele 39-46).